

РЕШЕНИЕ

№ 1515

гр. София, 09.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 14.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **8562** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба от [фирма] със седалище в [населено място], представлявано от управителя А. Н. срещу Решение № СО-61-ПР/2021г. от 18.06.2021г. , издадено от Директора на РИОСВ С., потвърдено с Решение № 177 от 05.08.2021г. на МОСВ.

С жалбата се иска отмяна на оспорения административен акт в посочени части, при следните съображения: Намират, че същото е издадено в противоречие с материалния закон. С Решението е прието по отношение на дружеството да не се извърши оценка на въздействието върху околната среда за инвестиционно предложение „Разширение и допълнение към съществуваща инсталация за производство на индустриално гориво, използваща като суровина растителна биомаса от произведени от слънчогледови люспи пелети или брикети, с добавянето и на преработка на пластмасови отпадъци, каучукови и гумени остатъци, излезли от употреба гуми, биомаса и гумен гранулат в УПИ П- 1547 и УПИ I.1548 в [населено място], [община]“, което няма вероятност да окаже значително отрицателно въздействие върху природни местообитания, популации и местообитания по видове, предмет на опазване и защитени зони.

С Решението са вменени определени условия на жалбоподателя. Оспорват се т. 10, т.11, т.12, т. 13, т.14, т.15, т. 16, т. 17, т. 20 и т. 24.

Счита, че оспорените точки за постановени в противоречие със Закона за опазване на околната среда, Наредбата за О. и Наредба №4/05.04.2013г. за условията и изискванията за изграждането и експлоатацията на инсталации за изгаряне и инсталации за съвместно изгаряне на отпадъци.

Сочат, че административният орган не е съобразил в какво се състои процесът на разлагане, за който е подадено инвестиционното намерение. Касае се за пиролиза, която представлява термохимичен процес за термично разлагане на въглеродороди / каучук, полимери, биомаса/ до по-прости въглеродороди / етан, метан, бутан, бензен/. Энергията служи за разкъсване на молекулните връзки в по-дългите вериги, вследствие от което се образуват по-простите въглеродороди. Задължително условие е отсъствието на кислород в процеса. При липса на кислород, не е налице процес на изгаряне.

Изградената пиролизна инсталация е с периодичен цикъл на работа. Посочват, че съществуват различни по вид инсталации и към всеки такъв следва да се подхожда индивидуално.

Считат, че условията, поставени в решението, които са оспорени, не кореспондират с конкретните технически особености на инсталацията, респ. на технологичния процес, който ще бъде ползван при работата ѝ, а именно – той не включва процес на горене, а термично разлагане при висока температура.

Сочат, че с процесното предложение възложителят предвижда разширяване на дейността си, свързана единствено промяна на използваните суровини за производство на индустриално гориво. Самата инсталация няма да претърпи никакви реконструкции като мощност, процес на работа и пр. Отбелязват, че съгласно чл.1, т.3 от Директива № 2000/76, понятието за отпадъци не обхваща веществата, които са газообразни.

Правят извод, че не са приложими изискванията на Наредба № 4, защото липсва процес на изгаряне на отпадъци, както и защото в крайния процес на горене, който е последващ на основния, газовете, получени в резултат на последващата термична обработка, не могат да предизвикат емисии, които са по-големи от тези, получени при горене на природен газ.

Излагат подробни съображения и по отделните точки, предмет на делото, които са оспорени в настоящото производство.

Намират, че решението е необосновано, като мотивите му са бланкетни и се основават на предполагаеми отрицателни въздействия. Считат, че последното се явява и нарушение на чл. 35 от АПК.

Молят за отмяна на решението в оспорените му части и връщане на органа за ново произнасяне в оспорените части при указания за тълкуването и прилагането на закона. В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. П. Ц. от САК. Поддържа жалбата, освен на посочените в същата основания и като се позовава на приетата по делото съдебно-химична експертиза. Депозира подробни писмени бележки, като претендира и разноските по делото, за които представя списък.

Ответникът Директор на РИОСВ С. се представлява от юрк Д. с редовно пълномощно, която оспорва жалбата. Представя подробни писмени бележки с изложение по съществото на спора. Претендира разноските по делото, представляващи претендирано юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Съдът, на база данните по делото, вкл. назначената, изслушана и приета съдебно-химична експертиза, и като съобрази становищата на страните и закона, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане, като подадена от адресата на акт, с който на същия се вменяват задължения, и в срок, при удостоверена представителна

власт.

Разгледана по същество, същата се явява частично основателна, предвид следното:

По фактите се установява, както следва:

Начало на адм. производство е сложено с депозирането на Уведомление за инвестиционно предложение от [фирма] , с вх.№ 26-00-1293/11.09.18г до Директора на РИОСВ-П.. Инвестиционното предложение/ИП/ е за „Разширение и допълнение на дейността на „Инсталация за производство на индустриално гориво под формата на твърда и течна фракция с използването като суровина на растителна биомаса от слънчогледови люспи и по-конкретно произведени от тях пелети или брикети“ с преработка на пластмасови отпадъци, каучукови и гумени остатъци, излезли от употреба гуми, както и на суровини, които не се явяват отпадъци-биомаса и гумен гранулат“.

Видно от Уведомлението:

1/ до момента Инсталацията извършва дейност съгл. издадено Разрешение, като производствената дейност е „втечняване на горива в инсталацията за обработка на биомаса-слънчогледови люспи под форма на пелети или брикети“ , от модули с капацитет 45т/денонощие и с обща номинална термична мощност 1.2 MW.Производствената дейност се извършва в обособена за производствени цели бетонирана площадка с площ 3 дк, като около 1 дк е стоманобетонено хале, а до него по дължина е долепена стоманобетонена постройка на два етажа/приземното ниво са складове и помощни съоръжения/. Площадката е разположена в промишлена зона, в собствените на дружеството УПИ II-1547 “за производствени и складови дейности“ /с площ 7744 кв.м. съгл. нот.акт № 162/16г и ПРЗ по заповед № 348/16г./, в което е разположена и масивна производствена сграда със ЗП-468 кв.м., както и в УПИ I-1548 “за производствени и складови дейности“ /с площ 2830 кв.м. съгл. нот.акт № 161/16г и ПРЗ по заповед № 348/16г./ , в кв.114 на [населено място], [община]/видно от скици-извадки от ПРЗ към 10.08.17г/.

2/ Инвестиционното предложение е свързано с промяна на използваните суровини, като се предвижда в инсталацията „да се оползотворяват отпадъци при термично разлагане при висока температура, в среда без кислород/няма процес на горене/“, в резултат на което ще се получават като продукт- некондезируем газ 10-15%, течна фракция търговско гориво 50-55% и твърда фракция търговско гориво 30-40%. Няма да се допуска смесването на различни по вид отпадъци , които да се обработват едновременно, като при един работен цикъл ще се работи само с един вид отпадъци. Не се предвижда промяна на съществуващия производствен капацитет и технология, а само промяна на суровините, като ИП попада в т.11б от П..№ 2 на ЗООС.

3/ технологичната схема/до момента и занапред/ е следната: суровината се зарежда в специален съд от стомана и издържаш на висока температура-„Реторт“, който се поставя в пещта с температура от 350-400 градуса, като чрез топлообмен със стените на съда, но в отсъствието на кислород, суровината се разгражда от високата температура до смес от пара, газ и въглеродни остатъци. Получената смес излиза от реторта през тръба, като така се охлажда, вече охладена преминава в резервоар и сепаратор, където газовете се отделят от течността/тя се съхранява в отделен резервоар/. Процесът на термично разлагане на суровината се самоподдържа, тъй като не целият охладен газ се втечнява, а невтечнената част от газа се подава отново към горелката, за да поддържа температурата на пещта. Целият процес представлява преобразуване на суровина в газообразно състояние под влияние на висока

температура, охлаждане и втечняване на част от получения газ и използване на останалия невтечен газ за горелката на пещта. Получените крайни продукти се съхраняват- твърдата фракция в бункер, течната фракция в цистерна.

4/ За работата на инсталацията няма нужда от други спомагателни или поддържащи дейности, като за ИП ще се използва вече изградената инфраструктура. В близост до инсталацията няма елементи на Националната екологична мрежа, обекти подлежащи на здравна защита и територии за опазване на обектите на културното наследство. Инсталацията няма да има трансгранично въздействие и няма връзка с други съществуващи и одобрени с ПУП дейности , попадащи в обхвата на въздействие на обекта на ИП. За работата на инсталацията се използва вода в оборотен цикъл/за напълване на охладителната система, от съществуващата вътрешна инфраструктура на площадката и електричество, няма да се правят никакви строителни дейности, промени в пътища или в самата инсталация, ще бъдат ангажирани 10 човека персонал за работа на площадката/на смяна по 6 човека/. Инсталацията е със затворен цикъл на работа, като не се предвижда образуването на промишлени/а само на битови/ отпадъчни води.

5/ От производствената дейност няма да се изпускат неорганизиран емисии в атмосферния въздух/ще се изпускат организирано чрез комин/, като не се очаква въздействие върху качеството на атмосферния въздух в района и няма да бъдат повлияни фоновите нива на показателите. Произведените емисии от вредни вещества в атмосферния въздух ще са в минималния размер и няма да доведат до наднормено замърсяване на атмосферния въздух. Образуват се от производствената дейност пиролизни газове, като изхвърлените в атмосферата замърсители ще са въглероден оксид, серен диоксид, общ органичен въглерод и прах. В зависимост от суровините, може да се образуват незначителни емисии на тежки метали в посочени в таблица концентрации. По паспортни данни на фирмата-производител на инсталацията, концентрациите на замърсителите в отпадъчните газове ще са далеч под нормите за допустими емисии по Приложение№ 2 към чл. 22 ал.1 от Наредба № 4/13г. Според технологичната схема на инсталацията - не е включено пречиствателно устройство на отпадъчните газове, няма и тепърва да се предвижда такова. След въвеждане в експлоатация, ще бъде извършван периодичен мониторинг на емисиите съгл. Наредба № 4/13г.

б/ Инсталацията извършва дейност по оползотворяване на отпадъци по см. на Закона за управление на отпадъците, като при стандартни условия на провеждана нискотемпературна пиролиза не се получават отпадъци, а гориво/твърда и течна фракция/.Не се предвижда използването на опасни химични вещества, Инсталацията е със затворен цикъл на работа, като не се предвижда образуването на промишлени/а само на битови/ отпадъчни води.

Преписката е образувана пред РИОСВ-П., който се произнася по искането с Решение № ПЕ-10-ПР/2020г/25.02.20г, като решава да се извърши О.. Същото е предмет на оспорване пред АССГ, по повод което е образувано административно дело № 4240/2020г. С решението по същото, административното решение е отменено и делото е изпратено като преписка в РИОСВ С., по повод което е постановено процесното решение на Директора на РИОСВ С..

Видно от мотивите на решението, органът приема, че не следва да се извършва оценка на въздействието върху околната среда на конкретното инвестиционно предложение. Посочено е, че за инвестиционно предложение „Изграждане и монтиране на

инсталация за производство на индустриално гориво чрез обработка на слънчогледови люспи“ е издадено Решение № ПЕ-17-ПР/2016г., с което е прието да не се извършва О..

Спорът по делото се свежда до изискванията, които са възложени с решението под формата на условия / в посочените точки/ преди и при експлоатацията на системата.

В точка 10 е предвидено задължение – при работата на инсталацията и при възникване на отклонения от нормалните условия за експлоатация, операторът да спазва изискванията на глава десета от Наредба №4/2013г. за условията и изискванията на инсталации за изгаряне и инсталации за съвместно изгаряне на отпадъци/ наричана по-нататък Наредбата.

В т.11 е предписано задължение инсталацията, в която ще се извършва оползотворяване на отпадъците да бъде съобразена с изискванията на Наредбата, като се предвидят:

11.1. технически мерки за осигуряване на температура в горивната камера не по-ниска от 850 градуса по Ц. след последното подаване в нея на въздух за процеса на изгаряне и време на престой на хомогенната газова смес при посочената температура, не по-малко от две секунди;

11.2. Монтиране на не по-малко от една спомагателна горелка, която да се задейства автоматично, когато температурата на получените в резултат на процеса на изгаряне газове след последното подаване на въздух за поддържане на горенето се понижи, с цел осигуряване на поддържането на минималната стойност на температурата, посочена в т. 4.1. по време на операциите по пускане и спиране на инсталацията, вкл. до тогава, докато в горивната камера има неизгорени газове;

11.3. Система за автоматичното преустановяване на подаване на гориво в инсталацията, което да се извършва в случаите на понижение на температурите под 850 градуса С при превишение на една или повече от установените норми за допустими емисии на вредни вещества, изпускани в атмосферния въздух, регистрирано при задължителните непрекъснати измервания и по време на операциите по пускане на инсталацията до достигане на определената минимална температура.

С точка 12 се предписва: Предвид, че дейностите по пиролиза попадат в приложното поле на чл. 2, ал.3 от Наредбата, да се извършат:

12.1. Собствени непрекъснати автоматични измервания на емисиите на азотни оксиди, въглероден оксид, общ прах, общ органичен въглерод, хлороводород, флуороводород, серен диоксид, в случаите, когато за тях са установени Н.;

12.2. Не по-малко от две собствени периодични измервания на емисиите на тежки метали и диоксиди и фурани в рамките на една календарна година, като през първите дванадесет месеца от експлоатацията на инсталацията, се осъществява едно измерване на всеки три месеца;

12.3. собствени непрекъснати измервания на обемния дебит, налягането и температурата на отпадъчните газове и съдържанието на кислород и водни пари в тях;

12.4. Собствени непрекъснати измервания по чл. 12, 14 и 17 от Наредбата в близост до вътрешната стена или в друга представителна точка от горивната камера, съгласно чл. 12, ал.4 от Наредбата;

Точка 13 предвижда: Преди въвеждане в редовна експлоатация и съгласно изискванията на чл. 35 от Наредбата да се представи в РИОСВ за съгласуване разработен проект с описание на системата за собствени непрекъснати /автоматични/

измервания, методите, средствата и обхвата на измерване, броя и разположението на точките за пробовземане, както и документацията, която се изисква по чл.3, ал.2 от Наредба №6/1999г. за реда и начина за измерване на емисиите на вредни вещества, изпускани в атмосферния въздух от обекти с неподвижни източници.

Точка 14 предписва: Преди въвеждане в редовна експлоатация пиролизната инсталация да бъде оборудвана с действаща и приведена в съответствие система за собствени непрекъснати / автоматични/ измервания;

Точка 15 задължава височината на изпускащото устройство да се съобрази с изискванията на чл.11, ал.3 от Закона за чистотата на атмосферния въздух във връзка с чл.4 от Наредба № 1 от 2005г. за норми за допустими емисии на вредни вещества, изпускани в атмосферата от обекти с неподвижни източници. Височината на изпускащото устройство да се определи в съответствие с Методиката за изчисляване на височината на изпускащите устройства, разсейването и очакваните концентрации на вредни вещества в приземния слой, издадена на основание чл. 11, ал.3 от ЗЧАВ , като при необходимост съществуващото изпускащо устройство следва да се приведе в съответната височина.

Точка 16 предписва: Преди въвеждане на обекта в експлоатация, възложителят да представи в РИОСВ С. протоколи за измерени емисии, изпускани в атмосферния въздух от изпускащите устройства, третиран на площадката от акредитирана лаборатория в съответствие с изискванията на чл. 16, ал.1, т.3 от Закона за чистотата на атмосферния въздух / ЗЧАВ/.

Точка 17 предписва преди обектът да бъде въведен в експлоатация, възложителят да представи в РИОСВ С. протоколи от проведен мониторинг на шума в околната среда и в мястото на въздействие от акредитирана лаборатория, съгласно чл. 27, т.1 и т.3 от Наредба №54 от 2010г. за дейността на националната система на мониторинг на шума в околната среда и за изискванията за провеждане на собствен мониторинг и предоставяне на информация от промишлените източници на шум в околната среда /ДВ бр.3/2011г./

Точка 20 предписва преди въвеждането на обекта в експлоатация в РИОСВ С. да бъдат представени документи, удостоверяващи възможността на захранване на обекта с вода за производствени нужди.

Точка 24 предвижда изпълнение на задълженията, произтичащи от Регламент ЕС 1907/2006 и Регламент ЕО 1272/2008.

Съгласно приетата по делото като компетентно и безпристрастно изготвена съдебно-химическа експертиза се установява следното:

Установява се, че в процеса на експлоатация на процесната площадка, съобразно с инвестиционното намерение, внесено за съгласуване не следва да се възприема като разширение на съществуващата инсталация, тъй като в същата не се правят физически промени. Строежът няма да претърпи реконструкция или модернизация или промяна на приетия строеж съгласно ЗУТ. Съществуващата инсталация е приета с Разрешение за ползване № СТ-05-1052 от 24.08.2019г. на ДНСК. Не се променя и

технологичната система на инсталацията. Тя е модулно съоръжение, състояща се от две дейности. Инсталация е всяко неподвижно техническо съоръжение, в което се извършват една или повече от изброените в приложение 1 дейности или други такива, които имат техническа връзка и са непосредствено свързани с тях и са в състояние да окажат определено въздействие върху емисиите и замърсяването. В случай инвестиционното предложение е свързано със съществуваща инсталация за производство на индустриално гориво, използваща като суровина растителна биомаса от произведени от слънчогледови люспи пелети и брикети с добавянето и на преработка на пластмасови отпадъци, каучукови и гумени остатъци, излезли от употреба гуми, биомаса и гумен гранулат. Съществуващата инсталация се състои от две основни съоръжения: съоръжение „реторт“, посредством което суровината /неопасни отпадъци/ се подгръва чрез безконтактен топлообменник в безкислородна среда и съоръжение „горивна система“, представляваща камера за изгарянето на газовата фаза за постигане на необходимата температура за процеса в съоръжение „реторт“ за целите на постигане на процеса пиролиза чрез топлообмен.

Инвестиционното предложение касае само вида на суровината, т.е. видовете отпадъци за производство на индустриално гориво с добавянето на нова суровина към вече утвърдената и съществуваща инсталация, за което са налице всички валидни и действащи разрешения по съответните закони за опазване на околната среда и атмосферния въздух. Установени и описани са кодовете на ползваните нови суровини съобразно номенклатурата на Наредба № 2/2014г. за класификация на отпадъците. Изменението на инвестиционното предложение не оказва въздействие върху второто горивно съоръжение на модулната инсталация, поради което то не следва да е обект на оценка.

Процесът „изгаряне“ представлява всяко окисляване на горива. Той е окислително-редукционен процес, при който се излъчва енергия под формата на светлина и топлина. За осъществяване на ефективен горивен процес следва да бъде осигурено поддържането на достатъчно висока температура, подаването на достатъчно количество въздух и достатъчно време за осъществяване на пълното изгаряне на горивото. Същността на процеса на горене е в химическата реакция на съединяване на горивното вещество с въздуха. В случая е налице горивен процес в модула от инсталацията „горивна система за изгаряне“, който обаче не е предмет на инвестиционното предложение, тъй като не се предвижда промяна на възлите по съоръжението към инсталацията, както и капацитета.

ИП е свързано с добяване на нова суровина към модула, където се осъществява процес пиролиза, чрез добавяне на нови продукти, без

смесване по време на този процес.

Не се променя процесът в съществуващия реторт , където се извършва пиролиза на отпадъка в безкислородна среда , без процес на горене, като суровината в реторта се разгражда до съответната сформирана смес от пара, газ и въглеродни остатъци.

Процесът на превръщане, преобразуване на веществата за добив на акцизния продукт – индустриално гориво се основава на топлинно разграждане в безкислородна среда без процес на горене.

Изведен е извод, че няма да бъде осъществявано изгаряне на отпадъци чрез разширението на инсталацията чрез конкретното ИП.

По въпроса относно отпадните води е установено следното: На площадката се формират отпадъчни битово-фекални води от битовата дейност на персонала. Същите се включват в смесената канализационна система на [населено място] оттам в ПСОВ Б.. Те не се различават по състав от тези, формирани от домакинствата на населените места. Смесената канализационна система на [населено място] се състои от една мрежа, в която постъпват битовите отпадъчни води, промишлените води и дъждовните води. Площадковата канализационна система на предприятието е съществуваща, т.е. е заварена такава, каквато е експлоатирана от предишните собственици на имота. РИОСВ П. е отчела, че няма да се формират производствени отпадъчни води от дейността на предприятието. Технологиата използва оборотна вода в затворен оборотен цикъл за охлаждане без изпускане на водите от охладителната система. В определени изолирани случаи може да се наложи незначителни водни количества да се добавят от водопроводната мрежа в охладителната система. В производствения процес, водите, които се формират след охлаждане на оборудването или готовата продукция, се използват повторно след охлаждане като оборотни води. Тези води се движат в затворена система. Те не са замърсени и не могат да бъдат отнесени по характер и замърсеност към битови отпадъчни води.

Изведен е извод, че е икономически неоправдано възложителят да подсигурава отделно алтернативно захранване за минимално количество вода за периодично еднократно възстановяване на минимални загуби по охладителната система. Операторът „ВиК“ П. О. също не е поставил такова изискване към действащия договор от 2017г.

ИП не предвижда изграждане на нови съоръжения за водоснабдяване, като ще се използва съществуващия площадков водопровод. Водоснабдяването с питейна вода се осъществява от язовир „Студена“ при условията на сключения договор с оператора ВиК П. О. за доставка на вода, отвеждане и пречистване на отпадъчни води за целта.

Инсталацията по фактури доказва, че консумацията на вода с питейни качества е 8-10 куб.метра месечно, т.е. колкото за нормално домакинство. Изведено е, че количеството питейна вода за нуждите на обекта не прави същият консуматор на големи количества питейна вода и вода за технологични цели.

Относно почвите съдебно-химичната експертиза установява: Инвестиционното предложение не предвижда заустване на формираните битови отпадъчни води в повърхностни и подземни водни тела или изпускането им свободно върху терена в района на площадката. Организирано те се отвеждат в канализацията на [населено място] за пречистване. ИП не попада и не засяга санитарно-охранителни зони на водоизточници за питейно водоснабдяване. Изведен е извод, че няма основания за поява на каквото и да е влияние върху почвите в и около терена на инвестиционното предложение.

По отношение на отражението върху атмосферния въздух експертизата установява следното:

ИП е свързано с преобразуване на суровина след нагряване до определена температура / 400-600 градуса С/ в среда без кислород до газообразно състояние. Крайният продукт от този процес е смес от твърди / въглен/, течни / оксидни масла/ и газове /оксиди на въглерода и водорода, въглероден диоксид и азот/ съставки. Комбинацията от така получените газове се нарича пиролизен газ, който отделя определено количество топлина, използвана за преобразуване на суровината чрез топлообмен.

С Решението от 2016г. на РИОСВ П. е оценено ИП „Изграждане и монтиране на инсталация за производство на индустриално гориво чрез обработка на слънчогледови люспи“. Решението на РИОСВ С. от 2021г. и предмет на делото преценява необходимостта от извършване на оценка на въздействието върху околната среда на ИП „Разширяване и допълнение към съществуващата инсталация с добавянето на преработка на пластмасови отпадъци, каучукови и гумени остатъци, излезли от употреба гуми, биомаса и гумен гранулат“.

Инсталацията е тип „модулна“ с капацитет до 45 тона за денонощие и обща номинална топлинна мощност 1.2 MW, като тези показатели не се променят от внесеното изменение относно ИП.

ИП от 2021г. предвижда на площадката на обекта да се съхраняват и подлагат на пиролиза до 36 тона за 24 часа, което количество е по-малко от капацитета на инсталацията 45 тона за денонощие.

Не се променя и технологичният процес за производство на индустриално гориво като краен продукт, като съобразно внесеното изменение от процеса се отделят вода и метален скрап, в зависимост от входящата

суровина.

По отношение на емисиите във въздуха, експертизата приема: Емисиите от процесната инсталация, получени в производствения процес в атмосферния въздух по вид, състав и количества няма да се различават от резултатите, получени от извършения емисионен контрол до момента.

Емисиите от вредни вещества CO, SO₂, NOX/NO, NO₂, при извършени собствени измервания на вредни вещества, изпускани в атмосферния въздух от неподвижни източници / протокол от 20.08.2018г./, съставен от акредитирана лаборатория, изпускани от изхода на инсталацията, са под Нормата за допустими емисии, съгласно Наредба № 1/2005г. за норми за допустими емисии за вредни вещества, изпускани в атмосферата от обекти и дейности с неподвижни източници.

При извършваните замервания в периода 06.12.2018г. – 12.12.2018г. при работата на обекта се установява, че по време на експлоатацията не се достига до замърсяване на компонентите на околната среда / въздух, вода, почви/.

Това е и причината да бъде издадено процесното Решение № СО-61-ПР/2021г., с което се решава да не се извършва оценка на въздействието върху околната среда, като в т. 1.4 е прието, че „... представени са данни за очакваните емисии на вредни вещества, изпускани в атмосферния въздух при работата на разглежданата инсталация, съгласно които концентрациите на замърсителите в отпадъчните газове ще са под нормите за допустими емисии съгласно Приложение № 2 към чл.22, ал.1 от Наредба № 4/05.04.2013г. за условията и изискванията за изграждане и експлоатация на инсталации за изгаряне и инсталации за съвместно изгаряне на отпадъци.

Изложените са сведения относно съдържанието на диоксини и фурани в емисиите на газове, постъпващи в атмосферата. Диоксините са група химични вещества, които в много ниски концентрации присъстват естествено във фоновата околна среда, но в по-високи количества се считат за канцерогенни. Те се образуват по време на процеса на производство в хартиената и металургична промишленост, а също и при изгаряне на органични материали като въглища и дърво. Нормативните изисквания за нормите на тези вещества са разписани в ПМС 53/1999г. и предвиждат стандарт средна стойност за период от 6 до 8 часа, общата концентрация да не може да надвишава 0.1 нанограма. Основният източник на тези газове в атмосферата е жилищно отопление и горене на битови отпадъци.

ИП не се разглежда и не представлява горивна инсталация, като не се очаква при прилагане на технологията за експозиция на диоксини и

фурани, защото те са неустойчиви при високите температури, характерни за конкретния технологичен процес. Прието е, че не би следвало да се поставя условие за собствено периодично измерване, а такова следва да се извършва в периодичните планови измервания от компетентните органи – РИОСВ, МОСВ.

Възложителят е възложил изготвянето на Комплексна здравно-хигиенна оценка на здравния риск, която съдържа извод, че функционирането на инсталацията няма да има отрицателно въздействие върху компонентите на околната среда и здравето на хората.

Въз основа на така възприетото по фактите, от правна страна съдът приема:

След постановяване на Решение № 6615/23.11.2020г. по АД № 4042/2020г. директорът на РИОСВ С. приема преписката по заявлението на дружеството по компетентност, поради изменение на Правилника за устройството и дейността на регионалните инспекции по околната среда и водите / обн. ДВ, бр. 54/2020г./ Изискана е от страна на РИОСВ С. допълнителна информация и документация, във връзка с указанията, дадени с отменителното решение. В отговор на писмото на РИОСВ С., от възложителя е внесено писмо № 7042/02.04.2021г., а с писма № 7042-8939 от 28.04.2021г. и №7042-9139/05.05.2021г. е предоставена и допълнителна информация. С писмо на органа от 19.05.2021г.е прието, че не са отстранени всички несъответствия и са необходими още такива, които са изискани и предоставени с писмо от 25.05.201г. и касаят наличния договор с ВиК П. О. от 2017г.

Проведена е приложимата процедура по чл. 31, ал.1 от Закона за биологичното разнообразие, съвместена с процедурата за по преценка на необходимостта от извършване на О. по реда на ЗООС, на основание чл.31, ал.4 от З., и при спазване на специалните изисквания на глава трета от Наредба за условията и реда за извършване на оценка на съвместимостта на планове, програми , проекти и инвестиционни предложения с предмета и целите на опазване на защитените зони / Наредбата за ОС/. В тази процедурата е издадено процесното решение, с което е прието, че не е необходимо извършването на О. досежно процесното предложение за разширяване на инсталацията. С Решението е прието още, че на основание чл. 40, ал.4 от Наредбата за ОС няма вероятност да окаже значително въздействие върху защитени зони.

Инсталациите за обезвреждане или оползотворяване на неопасни отпадъци чрез изгаряне или съвместно изгаряне са включени в Приложение № 1 и Приложение № 2 от ЗООС / т.10.1. от Приложение № 1 на ЗООС „Инсталации за обезвреждане или оползотворяване на

неопасни отпадъци чрез изгаряне или съвместно изгаряне по смисъла на Закона за управление на отпадъците / ЗУО/ - т.11, б. „б“ от Приложение № 2 на ЗООС – Инсталации и депа за обезвреждане и/или оползотворяване на отпадъци / невключени в Приложение №1/“.

Не се спори, че е преценено, че процесът на оползотворяване на отпадъците е чрез пиролиза, което е отнесено от органа към т.11, б. „б“ от Приложение №2 на ЗООС „Инсталации и депа за обезвреждане и/ или оползотворяване на отпадъци, невключени в Приложение № 1 от ЗООС“.

Оспорените в процесния случай условия за предвидени на основание чл. 8, ал.1, т. 6 от Наредбата за О.. Конкретно оспорените предписания за включени в Решението въз основа на предложения, направени от комисии при органа „Контрол на компонентните и факторите в околната среда“ в РИОСВ С., „Води“, „Отпадъци“, „Опазване на чистотата на атмосферния въздух“ и „Опасни химични вещества“.

Оспорените предписания от т. 10, т.11, вкл. т.11.1ч т.11.2; т.11.3, т.12, вкл. т. 12.1; т.12.2; т. 12.3 и т.12.4 от Решението на РИОСВ С. се позовават на възприетото, че инвестиционното предложение така, както е внесено за съгласуване – в частта за разширението на суровината, която ще бъде ползвана като източник за производство на крайния продукт – индустриално гориво, променя характера на обекта, като я превръща в инсталация за обезвреждане или оползотворяване на неопасни отпадъци чрез изгаряне или съвместно изгаряне – т.11, б. „б“ от Приложение №2 към ЗООС. По тези съображения са поставени изисквания към обекта, които съответстват на изискванията, предвидени в Наредба № 4/2013г. за условията и изискванията за изграждането и експлоатацията на инсталации за изгаряне и инсталации за съвместно изгаряне.

Съдът приема, че при съобразяване с предмета на искането, касаещо разширение на ползваните суровини с „пластмаси, гуми и гуми, излезли от употреба“ е налице третиране на отпадъци. Приложимостта на Наредбата, цитирана по-горе обаче следва да бъде съобразено от обхвата, който същата определя. Съгласно чл.2, ал.2, т.3 от Наредбата, същата не се прилага относно инсталации за газификация или пиролиза, / втората хипотеза е относима за настоящия случай/, когато газовете, получени при тази термична обработка за отпадъци, са очистени до такава степен, че преди изгарянето вече не представляват отпадъци и не могат да предизвикат емисии, по-големи от емисиите, получени при горене на природен газ.

Съгласно чл.2, ал.3 от Наредбата, ако при термичното третиране на отпадъци се прилагат процеси, различни от окисляване, като пиролиза, газообразуване или плазмено обработване, инсталацията за изгаряне на

отпадъци или инсталацията за съвместно изгаряне на отпадъци включва както процеса на термичното третиране, така и последващия процес на изгаряне.

Т.е., съдът приема, че за нуждите на процесния случай, за да бъде установена приложимостта на Наредбата по отношение на конкретното разширение на дейността в разрешения вече обект, следва да бъде установено, дали чрез процеса на пиролиза, вкл. и последващия процес на изгаряне така, както е заявен проекта на ИП, газовете, получени при тази термична обработка за отпадъци, са очистени до такава степен, че преди изгарянето вече не представляват отпадъци и не могат да предизвикат емисии, по-големи от емисиите, получени при горене на природен газ.

По този въпрос, горестоящият орган Министър на околната среда и водите, в решението си, е посочил, че няма данни по преписката.

Последното обаче е от основно и съществено значение за законосъобразността на акта в оспорената му част, тъй като със същия се предписват поредица изисквания, които представляват приложение на Наредбата по отношение на заявеното инвестиционно предложение. Следователно, за да бъдат изяснени всички относими за преписката обстоятелства, вкл. приложението на Наредбата, както и в изпълнение на Решението на Административен съд София град, е следвало да бъдат изискани нарочни данни в тази насока, което не е сторено с писма № 7042/02.04.2021г. ; писмо № 7042-4473/19.05.2021г., на РИОСВ С., като всички те касаят формално изпълнение на решението на АССГ, както и данни относно наличния договор с ВиК П. О., установяващ условията и доставки на вода до обекта.

Нещо повече, от данните по делото, вкл. като съобрази приетата по делото съдебно-химична експертиза, както и като се запозна с представените документи, представляващи схема на ползваната инсталация / вече приета за експлоатация/ се установява, че новопредвидените суровини, които са причина за провеждане на новото производство, ще бъдат оползотворявани само в съоръжението, наречено „реторт“, което не е подложено на горене. В същото се осъществява процесът пиролиза, който не включва кислород и не представлява горене. Другият елемент от съоръжението „горивна камера“ има за цел изгаряне на газовата фаза с оглед постигане на необходимата температура в първото съоръжение „реторт“ до постигане на целите на пиролизата чрез достигане до определена температура. Този елемент – газовата камера – не е предмет на разработката, представляваща разширение на инсталацията. Не се променя и в цялост съоръжението, нито като капацитет, нито като технологична схема, като представлява прекъснат

процес / непостоянен/.

Следователно, за да бъде установена изобщо приложимостта на Наредбата, следва да бъде направен анализ на предпоставките по чл. 2, ал.2, т.3 от същата, следва да бъде събрана информация и извършен анализ, който да даде отговор на въпроса – вследствие на изменението на съоръжението и дейността му, съобразно с предвиденото в ИП, остатъчните от процеса пиролиза пара, газ и въглеродни остатъци представляват ли остатъчни газове по смисъла на чл. 2, ал.2, т.3 от Наредбата, т.е. такива, които подлежат на последващо изгаряне, с оглед заявения технологичен процес, че операцията в горивната камера има за цел постигане на съответна температура в „реторта“ и не засяга произведените в реторта газове. Респективно, следва да се извърши преценка дали същите, в случай че се приеме, че попадат в тази хипотеза, надвишават предвидените норми. Видно от данните по делото е, че тези емисиите, получени в резултат от производствения процес в инсталацията / по състав, количество и вид/ няма да се различават от резултатите, получени при извършения емисионен контрол до момента / т.е. преди внедряването на исканото изменение/. Установено е от направените собствени измервания / Доклад на акредитирана лаборатория „ЛЕПГЕИ“ към [фирма]/, че на газоизхода на съоръжението изпусканите емисии са под нормата за допустими емисии, предвидени в Наредба №1/2005г. / конкретни данни в цифри л. 67-л.68 по делото/. Последното, както и при необходимост след събиране на други данни, органът следва да направи недвусмислен извод относно това дали остатъчните газове от процеса пиролиза подлежат на последващо изгаряне, и в случай, че да – да се установи дали преди изгарянето представляват отпадъци и могат ли да предизвикат емисии, по-големи от получените от горене на природен газ. С оглед установяването дали остатъчните газове от процеса на третиране представляват отпадъци, РИОСВ следва да съобрази също описан процес в уведомлението /техническа част/, видно от което газовете са продукт от основния процес на разлагане и се използват изцяло в спомагателния процес. Последното може да доведе до извод, че газовете не представляват отпадък, поради което Наредбата е неприложима. Последното се подкрепя и от дефиницията за отпадък по смисъла на т.17, §1 от Закона за управление на отпадъците „отпадък е всяко вещество или предмет, от които притежателят се освобождава или възнамерява да се освободи или е длъжен да се освободи“. В случая възложителят няма да се освободи от газовете, а напротив – възнамерява да ги ползва в спомагателния процес.

Едва след отговорите на тези въпроси, за които следва да бъдат събрани

и установени, съответно анализирани факти, при съобразяване с мотивите на съда по този въпрос, следва да бъдат изложени нарочни съображения за приложението на Наредбата по отношение на конкретното процесно приложение.

При така съобразеното неустановяване на релевантни факти, съдът приема, че следва да отмени Решението в оспорените точки по отношение на всички такива, които предписват приложение на Наредба № 4/2013г.

Последните са въведени с оспорените точки 10, 11, 11.1, 11.2, 11.3, 12, 12.1, 12.2, 12.3 и 12.4. В тази част делото следва да се върне на органа като преписка за извършване на гореописаните дейности по събиране на относими факти и обстоятелства, преценка и анализ, респ. ново произнасяне съобразно установеното.

По отношение на предписанията в т.13 и т.14 съдът съобрази следното: Не се спори, че с процесното ИП инсталацията не се изменя, а се изменя фракцията, като ще бъде оползотворяването на следните продукти: добавянето на преработка на пластмасови отпадъци, каучукови и гумени остатъци, излезли от употреба гуми, биомаса и гумен гранулат. Същите са класифицирани като отпадъци, подробно описани в С., л. 63 по делото, като не е спорно, че представляват отпадъци по смисъла на Закона за управление на отпадъците и респ. Наредба № 2 от 23.07.2014г. за класификация на отпадъците, издадена от МОСВ, 2014г., последно изм.2020г. Т.е., съдът приема, че без оглед конкретният химичен процес, на който ще бъдат подложени същите в хода на експлоатация на инсталацията, в случая е налице третиране/обработване на отпадъци, което не е било налице в досегашния процес на работа на инсталацията, с оглед ползвания продукт – биомаса от слънчогледови люспи. С оглед горното, съдът приема, че намират място разпоредбите на Закона за управление на отпадъците.

П. на т.13 и т.14 обаче почива на основание чл. 35 от Наредбата №4/2013г. за условията и изискванията за изграждане и експлоатация на инсталации за изгаряне и инсталации за съвместно изгаряне на отпадъци, като предписва изработването на проект с описание на система за собствени непрекъснати автоматични измервания, методи и средства за измерване, броя на точките за пробовземане, както и документацията, изисквана по чл.3, ал.2 от Наредба 6/1999г. за реда и начина за измерване на емисиите вредни вещества, изпускани в атмосферния въздух от обекти с неподвижни източници.

Следователно, точки 13 и 14 следва да бъдат прецизирани като указание, съобразно с посоченото по-горе. Че не е налице безспорност относно наличието на горивна система, която да води до приложение на Наредба

№4/2013г. за условията и изискванията за изграждане и експлоатация на инсталации за изгаряне и инсталации за съвместно изгаряне на отпадъци, на основание чл.35 от която се издава предписанието.

Решението следва да бъде отменено по отношение и на тези точки , за ново произнасяне, след изпълнение на вече дадените указания по преценка на приложимостта на Наредбата, след което се съобрази степента и начина на замерване, които са необходими за конкретния проект.

Точки 15 и 16 са свързани с приложимостта на Закона за чистотата на атмосферния въздух по отношение на процесното инвестиционно намерение. Със същите се предписва височината на изпускащото устройство да се съобрази с изискванията на чл.11, ал.3 от Закона за чистотата на атмосферния въздух във връзка с чл.4 от Наредба № 1 от 2005г. за норми за допустими емисии на вредни вещества, изпускани в атмосферата от обекти с неподвижни източници, като височината на изпускащото устройство да се определи в съответствие с Методиката за изчисляване на височината на изпускащите устройства, разсейването и очакваните концентрации на вредни вещества в приземния слой, издадена на основание чл. 11, ал.3 от ЗЧАВ, като при необходимост съществуващото изпускащо устройство следва да се приведе в съответната височина.

Точка 16 предписва: Преди въвеждане на обекта в експлоатация, възложителят да представи в РИОСВ С. протоколи за измерени емисии, изпускани в атмосферния въздух от изпускащите устройства, третирани на площадката от акредитирана лаборатория в съответствие с изискванията на чл. 16, ал.1, т.3 от Закона за чистотата на атмосферния въздух / ЗЧАВ/.

Съдът приема жалбата в тази част за неоснователна, като намира, че предписанията от последните две точки следва да бъдат изпълнени.

Тезата от жалбата е, че е налице въведен в експлоатация обект от ДНСК Разрешително за експлоатация № СТ-05-1092/24.08.2018г. , за което няма спор. В този смисъл жалбоподателят твърди, че не следва да бъдат изпълнявани изисквания, предвидени за ново въвеждане в експлоатация. Поради това счита, че не следва да възникнат задълженията по чл. 11, ал.3 и чл. 16 от Закона за чистотата на атмосферния въздух.

Съдът приема, че с конкретното инвестиционно предложение се прави изменение на дейността на обекта чрез добавяне на новата суровина, което следва да се квалифицира като „оползотворяване на отпадъци“ по смисъла на §1, т.13 от ДР на Закона за управление на отпадъците, тъй като няма спор, че добавените суровини представляват отпадъци,

съобразно квалификацията, дадена в Наредбата по чл. 3 от ЗУО. Обектът, в който тази добавена суровина, съгласно ИП ще бъде третирана, безспорно представлява горивна инсталация, по смисъла на §1, т. 28 от ДР на ЗЧАВ и осъществява дейност по организирано изпускане на емисии – концентрации в отпадъчни газове по смисъла на §1, т. 9 от ДР на ЗЧАВ. Спорът се свежда до това дали е приложима разпоредбата на чл.11, ал.3 от ЗЧАВ, респ. на чл.16 от ЗЧАВ, на база процедираното изменение на инсталацията посредством добавяне на нови суровини. Нормата на чл. 11, ал.3 предвижда, че Министърът на околната среда и водите съвместно с министъра на регионалното развитие и благоустройството и министъра на здравеопазването утвърждава методика за изчисляване височината на изпускащите устройства, разсейването и очакваните концентрации на замърсяващи вещества в приземния слой, която е задължителна при проектиране и изграждане на нови обекти и при реконструкция и разширение на действащи обекти и дейности. Няма спор, че не е налице нов обект или реконструкция на съществуващия. Спорът се отнася до това налице ли е нова дейност вследствие на процедираното разширение на ползваната суровина. Съдът приема, че е налице такава, с оглед разпоредбата на §1, т.30 от ДР на ЗЧАВ, съгласно която "Промяна в обстоятелствата" е промяна на суровини, технологични процеси, на оператора на инсталацията, на адреса на инсталацията. Същото следва и от законово предвидената класификация на дейностите по смисъла на Приложение №2 към ЗООС. С последното са определени категориите промишлени дейности, като първоначално оцененото с Решение на РИОСВ П. от 2016г. ИП е класифицирано по т. 6, б. „в“ от Приложение 2 към ЗООС – „Инсталации в химическа промишленост“, „Съоръжения за съхранение на нефт, нефтопродукти и химически вещества.“ Инвестиционното предложение, предмет на настоящото производство след разширението на суровината на ползване, е класифицирано и прието за такова по т.11, б. „б“ от Приложението 2 към ЗООС, а именно – „Друг вид инвестиционни предложения“, „инсталации и депа за обезвреждане и/ или оползотворяване на отпадъци / невключени в Приложение 1/“.

Следователно, съдът приема, че с оглед разширението на суровините, които ще бъдат ползвани в горивната инсталация, представляваща процесния обект, е налице промяна в обстоятелствата, което променя дейността на обекта по смисъла на чл. 11, ал.3 от ЗЧАВ. Последното налага дадените указания в т. 15 и 16 от решението да бъдат приети за относими и правилно указани, с оглед което законосъобразни. Следва да бъде извършено съобразяване с Методиката за изчисляване на височината

на изпускащите устройства, разсейването и очакваните концентрации на вредни вещества в приземния слой, издадена на основание чл. 11, ал.3 от ЗЧАВ, но само при необходимост съществуващото изпускащо устройство следва да се приведе в съответната височина, при съобразяване със степента на установените количества емисии. От данните по делото се установява, че същите няма да бъдат променени от добяването на новата суровина, което обаче не изключва задължението на инвеститора да изпълни указанията с цел установяване на тези данни за нуждите на административното производство.

По отношение на т. 17, съдът съобрази следното: Даденото указание е за изготвяне на протоколи от проведен мониторинг на шума в околната среда и в мястото на въздействие от акредитирана лаборатория, като е посочено, че следва да бъде представен преди въвеждане в експлоатация на обекта. Съгласно нормата на [чл. 27, т. 2 от Наредба № 54/13.12.2010 г.](#) операторът на действащ промишлен източник извършва собствени периодични измервания на показателите за шум не по-малко от един път в рамките на две последователни календарни години. Според дефиницията, дадена с [§ 1, т. 2 от ДР на Наредба № 54 от 13.12.2010 г.](#), "Промислени източници на шум" са инсталациите и съоръженията от промишлеността, включително за категориите промишлени дейности по [приложение № 4 към чл. 117, ал. 1 ЗООС](#) . Не е спорно, че се касае за инсталация от промишлеността, поради което дружеството е длъжно да извършва предписаните от [чл. 27, т. 2 на Наредба № 54/13.12.2010 г.](#) периодични измервания. По делото не е спорно, че това задължение подлежи на изпълнение и е изпълнено. Спорът е относно това - налице ли е задължението по чл. 27, т.1 от Наредбата, т.е. налице ли е въвеждане в експлоатация на нов промишлен източник, или смяна на производствената техника и/или промяна в условията на експлоатация на производственото оборудване; които обстоятелства биха били предпоставка за прилагане на нормата, съответно за възникване на задължение за инвеститора да изпълни същото. Съдът намира, че следва да даде отрицателен отговор на този въпрос, с оглед следното: Съгласно §1, т.2 от ДР на Наредбата „Промислени източници на шум" са инсталациите и съоръженията от промишлеността, включително за категориите промишлени дейности по приложение № 4 към чл. 117, ал. 1 [ЗООС](#). Съдът приема, че с оглед данните по делото, че съоръжението и технологичния процес в същото няма да бъдат променени като капацитет, интензивност, периодичност на процеса, технологична схема, режим на работа, консумация , температура и пр. , не са налице предпоставките на нормата на чл. 27, т.1 от Наредбата – не е налице нов промишлен

източник, поради липса на изменение в съоръжението, респ. инсталацията; не се променят условията за експлоатация на същата, нито промяна в условията на експлоатация на същото.

Следователно, не са налице условията на приложената от органа норма, поради което предписанието на т.17 от Решението следва да бъде отменено.

По отношение на т.20 съдът намира: Същата предписва преди въвеждането на обекта в експлоатация в РИОСВ С. да бъдат представени документи, удостоверяващи възможността на хранване на обекта с вода за производствени нужди. На база данните по делото, вкл. заключението на С., съдът приема, че не са налице предпоставки за поставяне на такова изискване към ИП, на база разширението на ползваната суровина. На площадката се формират отпадъчни битово-фекални води от битовата дейност на персонала, като същите се включват в смесената канализационна система на [населено място] оттам в ПСОВ Б.. Те не се различават по състав от тези, формирани от домакинствата на населените места. Смесената канализационна система на [населено място] се състои от една мрежа, в която постъпват битовите отпадъчни води, промишлените води и дъждовните води. Площадковата канализационна система на предприятието е съществуваща, т.е. е заварена такава, каквато е експлоатирана от предишните собственици на имота. РИОСВ П. е отчела, че няма да се формират производствени отпадъчни води от дейността на предприятието. Технологиата използва оборотна вода в затворен оборотен цикъл за охлаждане без изпускане на водите от охладителната система. В определени изолирани случаи може да се наложи незначителни водни количества да се добавят от водопроводната мрежа в охладителната система. В производствения процес, водите, които се формират след охлаждане на оборудването или готовата продукция, се използват повторно след охлаждане като оборотни води. Тези води се движат в затворена система. Те не са замърсени и не могат да бъдат отнесени по характер и замърсеност към битови отпадъчни води.

ИП не предвижда изграждане на нови съоръжения за водоснабдяване, като ще се използва съществуващия площадков водопровод. Водоснабдяването с питейна вода се осъществява от язовир „Студена“ при условията на сключения договор с оператора ВиК П. О. за доставка на вода, отвеждане и пречистване на отпадъчни води за целта. Инсталацията по фактури доказва, че консумацията на вода с питейни качества е 8-10 куб.метра месечно, т.е. колкото за нормално домакинство. Изведено е, че количеството питейна вода за нуждите на обекта не прави същият консуматор на големи количества питейна вода. Технологичният

процес не изисква вода / в незначителни количества/ за технологични цели, като с конкретното ИП / за изменение на суровината/ не се променят по никакъв начин параметрите на водоползването. Поради това, съдът приема, че така даденото предписание в т.20 се явява несъответно на установената фактическа обстановка, т.е. е необосновано и следва да бъде отменено.

Споделя се тезата от жалба по отношение на предписанието и на т. 24 от Решението. Същата предписва възложителят да изпълни задълженията си по Регламент ЕО 1907/2006 /REACH/ и Регламент ЕО 2172/2008 /CLP/.

Съдът приема, че така даденото предписание се явява бланкетно, необосновано и неясно. Следва да бъде посочено, че европейските регламенти имат пряко приложение на територията на държавите – членки на ЕС, вкл. на територията на Република България. Следователно, насочването на възложителя да прилага приложимо право се явява и безпредметно, доколкото същото произтича от самото наличие на норма, стига тя да е приложима по отношение на дадения субект. В случая липсва каквато и да е обосновка относно приложимостта на регламентите от конкретния субект, както и конкретика на указанията за задължения, които произтичат от същия. Едва с писмените бележки на представителя на ответника се внася някаква насока, но последното не е предмет на разглеждане по делото, тъй като не е инкорпорирано в проверявания административен акт. По тези съображения, тази точка следва да бъде отменена, тъй като и съдът е препятстван да извърши проверка. В случай, че органът прецени, че е необходимо провеждане на процедура или спазване на условие по Регламента, същият следва да мотивира това, като посочи и конкретни задължения, които вменява на дружеството-възложител.

При този изход спора, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени претендираните и сторени разноски. Съдът намира за частично основателно направеното възражение за прекомерност на договорения адвокатски хонорар, като счита, че същият следва да бъде уважен до размер от 1100 лева. С оглед частичното уважаване на жалбата, в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, което следва да бъде приспаднато по съразмерност.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл.2, чл. 173 и чл. 174, чл. от 143 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на [фирма] срещу № Решение № СО-61-ПР/2021г. от 18.06.2021г. , издадено от Директора на РИОСВ С., потвърдено с Решение № 177 от 05.08.2021г. на МОСВ в частта - т.15 и

т.16 от същото.

ОТМЕНЯ Решение № СО-61-ПР/2021г. от 18.06.2021г. , издадено от Директора на РИОСВ С., потвърдено с Решение № 177 от 05.08.2021г. на МОСВ, в останалата оспорена част , а именно т. 10, т.11, т.12, т. 13, т.14, т. 17, т. 20 и т. 24.

ВРЪЩА делото като преписка на органа в отменената част за ново произнасяне, при съобразяване с мотивите на настоящото решение в едномесечен срок.

УКАЗВА на органа, че следва да се произнесе по заявлението в едномесечен срок от влизане в сила на настоящото решение.

ОСЪЖДА РИОСВ С. да заплати в полза на [фирма] сумата от 1450 / хиляда четиристотин и петдесет / лева, представляващи направените и признати разноси по делото, по съразмерност.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: